

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 819²

Κυριακὴ ΙΕ' (ΙΕ' Ματθ.) (Β' Κορ. 4,6-15)
3 Φεβρουαρίου 2013 (2001)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Διαμάντια τοῦ Χριστοῦ

«Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν» (Β' Κορ. 4,7)

Ὁ ἀπόστολος καὶ τὸ εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὰ ἱερὰ **ἀναγνώσματα** ποὺ διαβάζει ἡ Ἐκκλησία μας σὲ κάθε θεία λειτουργία. Τὰ παλιὰ εὐλογημένα χρόνια, ποὺ οἱ ἄνθρωποι πίστευαν στὸ Θεό, τὴν ὥρα ποὺ λεγόταν τὸ εὐαγγέλιο γονάτιζαν. Ἦκουγαν μὲ μεγάλη προσοχὴ τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου καὶ τὰ λόγια τοῦ εὐαγγελίου. Τώρα δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει αὐτὴ ἡ φλογερὴ **πίστι** ποὺ ἔκανε τοὺς ἄνθρώπους νὰ προσέχουν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν προσέχαμε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ φυτεύαμε μέσα στὴν καρδιά μας, διαφορετικὸς θὰ ἦταν ὁ κόσμος.

Ὁ ἀπόστολος καὶ τὸ εὐαγγέλιο, ὅπως γνωρίζετε, ἀλλάζουν κάθε Κυριακὴ. Τὸ μὲν **εὐαγγέλιο** μᾶς μεταφέρει τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ὁ δὲ **ἀπόστολος** μᾶς διδάσκει τὸ κήρυγμα τῶν ἀποστόλων.

Θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουμε ὥρα πολλή, καὶ νὰ ἔχετε κ' ἐσεῖς **ὄρεξι** πνευματικὴ, νὰ ἔχετε πνευματικὰ **ἐνδιαφέροντα**, σὰν αὐτὰ ποὺ ἔχετε γιὰ ἄλλες ἀκροάσεις, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἐρμηνεύσουμε τὸ εὐαγγέλιο καὶ τὸν ἀπόστολο.

Σήμερα ὁ ἀπόστολος **Παῦλος** μᾶς φωνάζει: Στὸν κόσμο αὐτὸν ποὺ ζῆτε, σταθῆτε στερεοὶ καὶ ἀκλόνητοι ἐπάνω στὶς ἐπάξεις τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος, ἐπάνω στὸ καθῆκον τῆς **πίστεως** καὶ τῆς **ἀρετῆς**. Φανῆτε **ἥρωες**.

Στὰ λίγα λεπτὰ ποὺ ἔχουμε στὴ διάθεσί μας, θὰ προσπαθήσουμε νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸν ἀπόστολο, καὶ ἰδίως στὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου ποὺ ἀκούσαμε σήμερα: «Ἀδελφοί, ... ἔχομεν τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν» (Β' Κορ. 4,7). Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀποστόλου; Διότι δὲν πρέπει ἀπλῶς νὰ ἐρχώμαστε στὴν ἐκκλησία χωρὶς νὰ παρακολουθοῦμε αὐτὰ ποὺ τελοῦν-

ται. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀποστόλου πρέπει νὰ τὰ καταλάβουμε καλά.

«Ἔχομεν τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν» (Β' Κορ. 4,7). Μ' ἄλλα λόγια λέει: Ἐμεῖς οἱ ἀπόστολοι δὲν διαφέρουμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄνθρώπους κατὰ τὸ **σῶμα**.

Οἱ **ἀπόστολοι**, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶχαν μπόι διπλάσιο, δὲν ἦταν τέσσερα - πέντε μέτρα, ὥστε νὰ εἶνε ψηλότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Δὲν ἦταν φτειαγμένοι ἀπὸ ἄλλη πάστα. **Σάρκες** κόκκαλα καὶ φλέβες εἶχαν, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Καὶ τὰ σῶματα ὅλων τῶν ἀνθρώπων, εἴτε τῶν βασιλιάδων, εἴτε τῶν στρατιωτῶν, εἴτε τῶν φτωχῶν, εἴτε τῶν πλουσίων, ὅλη αὐτὴ ἡ σάρκινη ὑπόστασις, ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ σῶματα, ὅσο ῥωμαλέα ἀκμαῖα καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἂν εἶνε, ἔχουν ἐκ φύσεως **ἀδυναμία**. Ἔτσι ἦταν καὶ τὰ σῶματα τῶν ἀποστόλων. Προσέξατε; Ὁ ἀπόστολος τὰ ὀνομάζει «**ὀστράκινα**».

Τί σημαίνει, ἀδελφοί μου, «**ὀστράκινα**»; Σημαίνει, ὅτι εἶνε χωματένια· ὅπως εἶνε οἱ στάμνες, οἱ γλάστρες, τὰ κανάτια, ποὺ εἶνε φτειαγμένα ἀπὸ χῶμα ζυμωμένο στὸ ἐργαστήρι. Ἐκεῖνα λέγονται «**ὀστράκινα σκεύη**», δηλαδὴ **σκεύη χωματένια**. Ἄλλὰ ἔτσι ὀνομάζονται ἐδῶ καὶ τὰ **σῶματά** μας. Παρ' ὅλη τὴν ὠραιότητα ποὺ ἔχουν, παρ' ὅλη τὴν ἀκμὴ καὶ τὸ ἄνθος τους, ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὀνομάζει τὰ σῶματα «**ὀστράκινα**», δηλαδὴ πῆλινα, χωματένια. Καὶ τὰ ὀνομάζει ἔτσι, διότι ἀπὸ κατασκευῆς του ὁ ἄνθρωπος εἶνε γῆ, **χῶμα**, καὶ στὸ χῶμα θὰ καταλήξῃ. «**Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση**» εἶπε ὁ Θεός (Γέν. 3,19).

Ὀνομάζει ἀκόμη τὰ σῶματά μας «**ὀστράκινα**», γιὰτὶ εἶνε **εὐθραυστα**. Πάρτε ἓνα **σιδερένιο ῥάβδι** καὶ μπῆτε μέσα σ' ἓνα **τσουκαλάδι**-

κο, σ' ένα εργαστήριο που είχε γεμάτο από διάφορα κανάτια· μπορείτε μ' αυτό μέσα σε λίγη ώρα να τὰ σπάσετε όλα αυτά, γιατί τὸ σιδερένιο ραβδί είχε ἰσχυρό. Ἔτσι συμβαίνει καὶ μετὰ τὴ ζωὴ μας. Εἴμαστε ὅλοι, κἂν βασιλιᾶδες, κἂν πλούσιοι, κἂν ὅποιοι εἴμαστε, εἴμαστε ὅλοι «*ὄστράκινα σκεύη*», εἴμαστε σὰν γλάστρες. Τὸ δὲ ραβδί, τὸ σιδερένιο μπαστούνι, εἶνε ὁ **χάρος**. Μόλις μᾶς ἀγγίξη, σπάμε· δὲ γλυτώνουμε, σπάει τὸ «*ὄστράκινο σκεῦος*».

Εἶνε εὐθραυστο πρᾶγμα ἡ **ἀνθρώπινη ζωὴ**. Μιὰ ἀνωμαλία τοῦ καιροῦ, ἓνα ῥεῦμα, μία θερμοκρασία ὑψηλὴ ἢ ἓνα ψυχὸς ὑπερβολικὸς, μποροῦν νὰ τὴ σβήσουν. Ἐνα μικρόβιο ἀόρατο, πού δὲν μπορεῖ ἀκόμη ἢ ἐπιστήμη νὰ τὸ ἐξουδετερώσῃ, κατορθώνει νὰ εἰσχωρήσῃ στὰ πνευμόνια, μέσα στὸν ὄργανισμό τοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ τὸν κἀνὴ νὰ καταρρεύσῃ. Ἡ μία σταγόνα αἵματος βλέπετε νὰ πέφτῃ μέσα στὸν ἐγκέφαλο ἢ στὴν καρδιά ἢ στὶς φλέβες, καὶ ὁ ἄνθρωπος παθαίνει θρόμβωσι καὶ πεθαίνει. Εὐθραυστος εἶνε. Πιὸ εὐκόλα θραύεται ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ ἀπ' ὅ,τι ἓνα σκεῦος ὄστράκινο. Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὀνομάζει τὰ σώματά μας «*ὄστράκινα σκεύη*».

Ἄλλὰ ἐδῶ, ἀδελφοί μου, εἶνε τὸ σπουδαῖο, ἐδῶ εἶνε τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ τὸ σῶμα μας εἶνε ἔτσι πλασμένο, κατὰ τὸ «*Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ*», ἐν τούτοις μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὄστράκινο σκεῦος ὑπάρχει «*θησαυρός*». Ὅπως μέσα στὴν κοπριά τῆς γλάστρας πού ἔχεις στὴν αὐλὴ σου ὑπάρχει ἄνθος, ὑπάρχει κρίνος, ἔτσι καὶ μέσα στὴν κοπριά τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς —γιατὶ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ μιὰ φθαρτὴ ὕλη—, μέσα στὸ κάθε ἀνθρώπινο σῶμα, μέσα στὴν εὐτελεῖ αὐτὴ γλάστρα, ὑπάρχει τὸ ἄνθος, ὑπάρχει ὁ κρίνος. Καὶ τὸ ἄνθος αὐτὸ τὸ ἀμάραντο εἶνε ἡ ψυχὴ, εἶνε τὸ πνεῦμα, εἶνε ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.

Ναί, ἀδελφοί μου· μέσα στὸν κάθε ἄνθρωπο ὑπάρχει αὐτὸς ὁ θησαυρός. Εἶνε ἡ **ψυχὴ** τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀθάνατη ψυχὴ, πού δὲν ὑπάρχει ἄλλος θησαυρὸς ἀνώτερος καὶ μεγαλύτερη ἀξία. Διότι τὸ εἶπε ὁ Κύριος καὶ ὁ λόγος του εἶνε αἰώνιος· «*Τί ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ;*» (Ματθ. 16,26).

Ὡστε ἡ ψυχὴ εἶνε ὁ θησαυρός. Καὶ μάλιστα ποιά ψυχὴ; Ἡ ψυχὴ ἐκείνη πού ἔχει **πίστι** στὸν Κύριο. Μιὰ ψυχὴ πού πιστεύει στὸ Χριστὸ παίρνει τέτοια **δύναμι** —ἐδῶ εἶνε τὸ μεγαλεῖο—, ὥστε αὐτὸ τὸ ὄστράκινο σκεῦος, λέει

ὁ ἱερός Χρυσόστομος, γίνεται διαμάντι. Ναί, τὸ ὄστράκινο σκεῦος γίνεται ἀδαμάντινο.

Αὐτά, θὰ πῆτε, εἶνε λόγια· ἐμεῖς θέλουμε **ἀποδείξεις**.

Ἀποδείξεις; Ναί. Πρῶτα - πρῶτα ἔχουμε τοὺς **ἀποστόλους**. Ἦταν κι αὐτοὶ ὄστράκινα σκεύη. Καὶ ὅμως ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ ὄστράκινα σκεύη ἔπεσαν βασιλιᾶδες, Νέρωνες καὶ Καλιγοῦλες, ἔπεσαν ὅλα τὰ θηρία τοῦ κόσμου. Κι αὐτοὶ δὲν εἶχαν οὔτε μιὰ δραχμὴ στὴν τσέπη, οὔτε σπαθιά καὶ ὄπλα, οὔτε τίποτε. Καμμία δύναμι δὲν εἶχαν. Γιὰ φαντάσου, νὰ χτυπᾶς ἓνα ὄστράκινο σκεῦος, νὰ χτυπᾶς μιὰ γλάστρα μετὰ ὅλα τὰ σιδερένια μπαστούνια τοῦ κόσμου, κι αὐτὴ νὰ μὴ σπάῃ; Ἀκριβῶς αὐτὸ συνέβη καὶ μετὰ τοὺς ἀποστόλους. Δὲ μπόρεσαν οἱ διωγμοὶ νὰ θραύσουν τὸ ἥρωικό τους φρόνημα· διότι μετὰ τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἀκατάβλητοι, ἀδαμάντινοι.

Ὅπως τὸ πιὸ εὐθραυστο πρᾶγμα εἶνε τὸ ὄστράκινο, ἔτσι καὶ τὸ πιὸ ἰσχυρὸ πού δὲν θραύεται εἶνε ὁ ἀδάμας, τὸ **διαμάντι**. Πάρτε ἓνα διαμάντι, χτυπήστε το μετὰ ὅλα τὰ σφυριά· δὲν σπάει, εἶνε ἄθραυστο. Ἔτσι λοιπὸν μετὰ τὴν πίστι στὸ Χριστὸ καὶ μετὰ τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ οἱ ἀπόστολοι, οἱ φτωχοὶ ψαράδες τῆς Γαλιλαίας, ἔγιναν διαμάντια, πού δὲν μπορούσαν νὰ τὰ σπάσουν ὅλα τὰ σφυριά τοῦ κόσμου.

Καὶ δὲν ἦταν μόνο οἱ ἀπόστολοι· εἶνε καὶ ὅλοι οἱ **ἅγιοι** καὶ οἱ **μάρτυρες** τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ὑπέστησαν ἀνατριχιαστικὰ μαρτύρια, καὶ αὐτὰ τὰ «*ὄστράκινα σκεύη*» ἀποδείχθηκαν ἀδάμαντες, διαμάντια τοῦ Χριστοῦ.

* * *

Νά λοιπόν, ἀγαπητοί μου, τὰ «*ὄστράκινα σκεύη*».

Ὅταν διαβάσουμε τοὺς **βίους τῶν ἁγίων**, τότε καταλαβαίνουμε αὐτὸ πού λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*Ἔχομεν τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὄστρακίνοις σκεύεσιν*».

Ἄν καὶ εἴμαστε ἀπὸ χῶμα, ἂν καὶ εἴμαστε σκουλήκια ἐπάνω στὴ γῆ, ὅταν πιστέψουμε στὸ Χριστὸ **τὸ σκουλήκι γίνεται ἀετὸς καὶ ὁ πηλὸς διαμάντι**. Ἄρκεῖ νὰ βάλουμε τὸ Χριστὸ στὴν καρδιά μας. Τότε καὶ ὁ πιὸ εὐτελεῖς ἄνθρωπος γίνεται ἥρωας καὶ μάρτυρας καὶ μεγαλομάρτυρας στὸν κόσμον αὐτόν.

Διαμάντια τοῦ Χριστοῦ νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς, ἀδελφοί μου. Τὸ φρόνημα τῶν ἁγίων καὶ τῶν μαρτύρων νὰ ἔχουμε. Τὸν πόθο καὶ τὴ διάθεσι τοῦ **μαρτυρίου** νὰ καλλιεργοῦμε. Ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**